

L'ESTEVET

SETMANARI NACIONALISTA POPULAR

Any I

Barcelona, 21 de Octubre de 1921

Núm. 9

Ço que valem

Fins ara, en les vuit setmanes que portem de vida hem pogut exposar nosaltres i enterar-se el poble de qui som. No cal repetir-ho, perquè ha sortit mantes vegades en lletres de motllo i en canvi avui si posessim aquell adjectiu, que tant ens emociona a nosaltres i... al censor, potser tindriem que posar-hi després *caps de mort*. Estem entesos.

Mes han vingut deseguida els fets... a demostrar-nos a tots plegats—a nosaltres que ja ho sospitàvem i als que no ho volien creure—la força extraordinària de la sinceritat. El suprem valor de dir les coses pel seu nom...

I ha esdevingut que no sols dintre ciutat, on l'esperit nacional ha sofert ja moltes batzegades, sinó amb més intensitat, en totes les encontrades de la pàtria catalana, ha florit un esplet d'entusiasme que han prèns nostra doctrina i nostra veu com a seves i volen que sigui un fet la organització de totes les forces, sortosament tant nombroses que sols saben i volen per a el nacionalisme català una solució: la independència de Catalunya.

Però aquesta meravellosa difusió del nostre setmanari i les manifestacions d'adhesió i simpatia que rebem de tot Catalunya són tan sols una manifestació *parcial* de lo molt que valem—no nosaltres personalment, que som uns pobres Esteve desparacats sense cap dels elements que caldrien per fer bé la tasca que hem emprés—diem que és tan sols una manifestació parcial d'aquest valer l'entusiasme dels catalans de debò, perquè la proba i manifestació més palesa de nostra importància l'han donat nostres enemics, preocupant-se de nostra existència i treballant ardidament per a cavar-nos la fossa.

Es veu que fem nosa de debò i no s'ha perdonat medi per a ofegar-nos; i ara es quan comencem a sentir l'orgull i el valer de la nostra tasca i per tant quan haurem de realitzar-la amb més aridesa sense que ens espantin les dificultats.

S'ha bufat a l'orella del *papu* i diu que no podem fer ni dir les coses com fins ara Qualsevol diria que el lapis roig no ha mutilat sempre i amb sèries proporcions els nostres originals, des de'l primer número. Es igual; ni que ens apretin més d'ara endavant, ja estem entesos per sempre amb els nostres llegidors, que delectaran tan o més amb lo que no podem dir i endevinaran, que no pas amb els conceptes mansos que deixi passar-nos la censura.

Ja ho saben els nostres amics. L'ESTEVET ha tingut una indisposició, res, un dinar mal paït, de la que se n'ha refet ràpidament, per aguantar, sense doblegar-se, enlairada fins a l'infinit la bandera de la pàtria lliure. Comencem un altre camí més gloriós quantes més siguin les dificultats que haguem de vèncer, nostres amics es faran càrrec de les circumstàncies mentre perduri la prèvia censura si en comptes de salsa picanta els donem caldo de seminari, però estem segurs de que no haurà de mancar-nos l'ajuda de tots els que fins ara ens l'han donat.

Amunt i crits, que ja vindrà el dia en que fins... els hi posarem... prèvia censura.

L'ESTEVET

Ha establert definitivament sa Redacció
i Administració en el carrer de

Sant Honorat, 7, pral. - Barcelona

QUADRES D'HISTORIA

Mercat d'esclaus

LA GUERRA

Per fi sembla que s'ha acabat aquest tant esbombat primer període d'operacions militars en el Marroc. Es hora ja, que després que des del més inútil diputat fins al alt comissari de Marroc, tothom hi ha dit la seva, serà just que també a nosaltres, amb aquesta important qüestió, també se'ns hi deixi ficar collarada.

Nosaltres som absolutament contraris de que Espanya intervingui en el domini del Marroc. I no precisament perquè és Espanya, sinó perquè en els exèrcits que s'envien a lluitar a allà hi ha fills de la terra catalana i és natural que quan en aquella aventura s'hi demana sang catalana i la sang catalana s'hi es vessada, creiem nosaltres, que si som en un país civilitzat no se'ns pot negar la discussió en un afer que el qui més al qui menys, tothom hi té un fill, un germà, un parent, un amic... Hi tenim interessos espirituals, sens comptar els materialment econòmics, que ja hi tenim esmersats i que encara hi haurem d'esmersar-hi, perquè hi ha processó per estona.

I com a contraris de la guerra del Marroc, perxò hem fet, fem i farem la ferma campanya d'oposició que fins ara hem fet.

Espanya, baix el punt de vista econòmic és im-

potent de poguer sostenir una guerra. Espanya, en el aspecte internacional, en el Marroc, no hi trobarà mai cap ventatja. Espanya amb consciència, no pot distreure llurs energies en profit de unes terres ermes de producció, quan precisament tantes energies necessita per dins casa mateix.

Per obtenir un domini absolut en el Marroc hi és precis que hi hagi un exèrcit permanent de 150,000 homes. El cost de mantenir 150,000 homes en peu de guerra, compte pel cap més baix un duro diari per individu. De manera que són 750,000 pessetes diàries, que, multiplicades per 365 dies que té l'any, són 273.750,000 pessetes anuals que costa només de mantenir l'exèrcit de terra.

I l'utilatge i material de guerra? No serà, el mínim una quantitat semblant? Multipliquem per dos i seran: 547.500,000 pessetes.

I a la Marina de guerra, què hi voleu posar-hi? Bé, vaja, vagi una cosa per l'altra i deixem-ho tot plegat per 1,000.000,000 de pessetes. Aquest ha d'ésser el cost real, poc més o menys, comptant-ho baratet, de ço que val, la nostra acció al Marroc anualment.

Beneficis, què en obtenim?...

Que devegades esperem al fill, al germà, al parent o al amic... I que si no ens hi portéssim la cadira ens cansariem de tant esperar...

Devegades ja torna, però, com torna!... Si no,

Val 10 céntims

mutilat, xacrós o malalt... i malalt de *paludisme!*, que si no et vols contagiar tan malhaurada malura, deus de restar amb les ganes de abraçar-lo...

En la renomada Conferència Internacional d'Algeires se'ns va carregar amb aquest *mort* del Marroc. Però, el Marroc està dividit en dues zones, i a nosaltres se'ns va donar el Riff, l'os més dur que hi ha que rosegua en tot el moro.

França ho volia tot, i Alemanya hi volia part. Anglaterra, que a Gibraltar per ara hi vivia molt bé sens veïns, massa escandalosos, va intervenir-hi com a tercer en discòrdia, però, això sí, que davant de casa seva (?) hi havés per veï una mena d'individu, incapaç de tirar-li els testos pel cap. Espanya, era la persona més apropiada. I Espanya, allavors, un poc mal considerada en el món diplomàtic internacional, perquè feia quatre dies d'allò de Cuba i Filipinas, que més val que no'n parli. Aquella designació li vingué com anell en el dit, com a mitjà per a poguer-se reivindicar d'aquella mentada desconsideració...

Si Espanya va anar al Marroc per pura comèdia, com una pura comèdia també podia ser la seva actuació al Marroc.

Pero, ço que no està bé, és amb la serietat amb que s'ha pres aquesta intervenció que hem de tenir al Marroc. Es diu, que per a fer un bon paper davant el món diplomàtic internacional, nosaltres hem de mantenir aquella intervenció, per ésser fermes fiadors de la nostra paraula.

Es diu, que tenint Ceuta i Melilla, tenim també la clau del Estret...

Es diu, que tot quan ens anem extenent terres en dins del Marroc, s'engrandeix Espanya!...

Quan fa quatre dies que acabem de passar una Guerra Europea, els compromisos internacionals fan riure.

El domini de guerra del Estret, poc li serví a Anglaterra, quan li passaven per dessota els peus, tots els submarins alemanys.

I quan es diu d'extendre Espanya, girem els ulls enrera, i veurem quan dins mateix de la Península vos deixeu un troc de terra, on hi oneja bandera anglesa, i que te més raó de que sigui espanyol que no pas Tànger!...

I ço més dolorós, és veure com es treuen, sigui com sigui i de qui sab'on, com surten diners, per a fer camins, carreteres, ferrocarrils, poblats, ponts, ports provisionals... Es dir, tot una civilització, és un dir, es fa una cosa de cada, perquè al menys n'hi hagi mostra, i en els discursos es pugui dir, en plural, allò que només és singular.

Però, goiteu Espanya, goiteu-la en els bells cors de Castella, allà ni mostra s'hi veu, d'això que's fa provisionalment al Marroc. I en aquelles terres ibèriques, si se'ls hi feia només una d'aquelles obres provisionals, els hi semblaria que els hi donguessin com qui diu un'obra d'Art.

I heus-aquí que tot quan es fa allà al Marroc, n'esdevé de menys a les terres ibèriques, quals terres cada dia són més rojes i ermes i esquerdades, per aquest sol tan excelsat que diu que té Espanya, però, que tan poc profit en treuen. I mentrestant, poc a poc van despoblant-se les terres i els pocs habitants que resten com que no arriben a la *mida* per ésser soldats, es fan *funcionarios públicos*, si abans, no han tingut prou influència per a debutar en un Cercle Taurí...

Heu's-aquí, doncs, perquè combatem la guerra del Marroc, perquè entenem que es una guerra boja, que destrueix a Espanya i ço que és pitjor és que amb aquesta devallada sens el conhort de trobar un aturador, també, si emporta a Catalunya, aquesta terra nostra, que tantes hores d'*acabar* ens ha costat per ajudar a fer-la rica i plena!...

I això, es ço que ens sab greu precisament, que a costelles de la nostra riquesa i de la nostra plenitud i robustesa es fassin aquestes disbauxes marroquines.

TONI

Els nacionalistes radicals;
els partidaris de l'estridentia;
els enemics del "moment d'efusió";
els que voleu Catalunya II;
els aimants de la llibertat dels pobles;
els que odien el centralisme;
els que heu sigut perseguits;
els que us indignen les aventures bèl·liques;
els que heu estat atropellats;
els que vos és indiferent l'Espanya gran;
els CATALANS

Propagueu L'ESTEVET

Nois, això va com una seda; fa dugues sessions que a les set estem llestos i no és perquè siguin d'istiu... sinó perquè són de tardor i els canaris dels grups consistorials fan l'estiu de S. Martí.

Per cert que trovem molt vergonyós per a els nois de la majoria que entre vint-i-sis no hagi sortit més que un canari; l'Enriquet Maynés, que fila molt bé, però fins no te veu i desseguida es cansa i s'empipa si li surren i en quan se'n te que anar ja no hi ha qui parli...

Està clar que en Degollada ja hi diu la seva de tant en tant, però acostuma pifiar-la i valdria més que callés i D. Víctor, quan l'empipen molt, diu tres paraules justes i torna a seure deixant a n'En Vinaixa *pasmao*, perquè és lo que ell diu: "si no me ha contestao" i prou...; en Coll quan hi ha subsistències, o més ben dit, quan no'n hi ha; en Massot, de tant en tant, perquè's vegi que ho sab, i el Carrasquet quan hi ha professons o algun bullit catalanista i... amén..., perquè verdader canari no hi ha més que en Maynés.

De totes maneres, com a tot arreu ha començat ja la temporada, son d'esperar sessions més divertides, això de les carns haurà de donar joc i esperem veure algun *pinito* del Baró de Viver que a hores d'ara ja s'està empollant les lliçons que li dicta en Rius i Rius.

Lo empipador és que si no porta el paperet i es refia de la memoria fica els peus a la galleda i en cabat no vol que sigui dit; és una llàstima que tingui tanta afició per el Marquès, que no fa per ell, perquè és massa nano i el Baró és tan bon xicot que no arriba a comprendre els seus trucs, se'ls *empolla* de memoria i al enjagar-los li surten al revés.

Pel bé que li volem, anem a donar-li un consell. Sense moures de l'aristocràcia, en comptes del Marquès pot anar a trobar als Comtes... en Caralt, en Pomés, tots són nobles, i, a fe de centralistes, més *totchus* que fets d'encèrrec..., vegi... que en Pomés li expliqui uns quants *cuentos* d'aquells que contava als mitings quan encara hi havia U. M. N. o coalició de dretes, que és igual, i tots els diaris deien allò de "el orador provocó constantemente la hilaridad del público..." Ara, que no se sap de lo que reien, probablement de la pinta, i el Baró s'ha de reconèixer que no la te ridícula... la pinta.

PORTER DE VARA

Ximbomba; com diem per aquí; ja em pensava que el censor tindria alguna cosa que dir de la meua *exégesis* al viatge d'En La Cierva a Melilla, però que em deixés en *cuadro* precisament la setmana en que havia treballat més per enviaros una correspondència... de columna. No hay derecho! I total res... lo pitjor del món és tenir mala intenció i no pendres les coses tal com són. Ara, per exemple, vui fer-vos l'anàlisi d'algun dels conceptes, de la correspondència censurada per a que veieu que són veritat, com dos i dos fan quatre, i que ademés no tenen res de particular...

Es deia, per exemple, que la cierva és un *rumiant*, i el censor, paf!, ho esborra. I quina culpa hi tinc jo si a estudi m'ho van ensenyar així? Es que no rumia? O és que amb aquell pèl i aquell cap... la cierva pot ser un *insecte*... poso per bèstia? Podrà ser que sigui un *insecte*, però en tot cas és un *insecte maligno*.

Altres dels conceptes per lo vist subversius era la notícia que va donar-me a mi un periodista de que si els submarins no van anar a Màlaga per a portar a Melilla a un senyor que tenia molta pressa i molta... por de negarse amb calçotets... és... perquè aquests barquets, el tenim molt viciadots

amb la *nodriza*, o sigui amb la dida, i quan fa mal temps s'amorren, vui dir s'amarren al *Kanguro*, que és la seva dida i no es volen deixar anar... Ai noi! I què no fan lo mateix els marrecs de casa vostra? I doncs, de què serviria la dida si no fos per aquestos casos?...

Endemés, espero poguer-vos comptar grans coses la setmana entrant. Si no fallen els meus pronòstics no mancaran esdeveniments. No sols per l'obertura del Parlament, sinó perquè s'ha de resoldre si continuem o no la collita de *laureles*. Aquí hi ha ciutadà que es pensa que tot l'any és Diu-menge de rams... i no pot ser. Jo que no soc sospitós en patriotisme trobo que per aquest any ja n'hi ha ben bé prou. Ja hi tornarem, homes! Així com així ja s'encuidaran els moros de donar ocasió a nous heroïsmes. Doncs no sé perquè volguer-ho tot plegat. Com més avancem més camp hi haurà i això ningú ho dubta...

MARTÍNEZ.

Contestación que un paisano embia a Quimet, su amigo, del cotinente africano.

Recibo, querido Quim, la postal que me escribieras desde tierras del musulm.

Me la leo toda entera al patio del Ateneo y abajo de una palmera.

Mientras la leo, me embarga una tan honda emoción que mi faz se pone amarga.

En cabando de llorar un poquito, me asereno pensando: Hay que contestar!

Mas, perplejo y vacilante digo: ¿Qué harás? ¿qué no harás? que sea un poco elegante?

Golpeándome la frente grito: ¡Nada! Le haré un auca que le ponga sonriente.

Porque un tono funeral no sería cosa digna por quien lo pasa tan mal.

Hago el último puchero y entre algún hipo tardío pido papel y tintero.

Héteme ya, pluma en mano, y echando una bescambrilla con mi musa, mano a mano.

De lo que me cuentas, ni una palabra contesto, por temor de la cancri.

Te respondo, sin embargo, que de todo el que me dices me hay hecho muy de cargo.

¿Qué le tenemos que hacer? paciencia y barajando, que aquí también hay que ver.

Porque aun cuando tú lo añores no empecé, porque no son todo violetas y flores.

También nos echan granadas y hay Pacos y Francisquets con unas espantadas!!!!!!!

Ello no obstante, te creo muy capaz de preferir al cuartel, el Ateneo.

Y me jugaría un duro (lo del dur o es un decir) que volverás de seguro.

¡Hombre! si te veo ya en el centro de nosotros contando cosas de allá.

Y te escucho ya narrando tus fazañas belicosas mientras nos vas despistando.

Con pafias tartarinescas; porque, ¡chico! ¡Habrà que ver! las bolas que tú te empescas.

Pues, como ahora decía, tus letras, después de todo, me han dado gran alegría.

pueda, para no originar choques de otro modo meludibles."

Home, home; vosaltres es veu que només n'heu llegida una de *novela*: la *Història de Espanya*. I perxò, no vos cap en el magi que nosaltres tinguem aquest odi. És que no sabem, que si Catala-Potser voldriem que en *Els Segadors* hi haguessin fins petonets per tota la vostra família?...

Tireu, homes, d'un carro!

Perxò som ço que som: *nacionalistes o regionalistes*, perquè no vos enfaden.

Però, vos advertim que *Els Segadors*, precisament és el cant més inofensiu que tenim nosaltres. Les altres cançons...

Continuem llegint, i en *La Veu de Catalunya*: "En la primera campanya hi havia, com s'ha dit, qui, mentre amb l'una mà feia un donatiu patrioter, amb l'altra menava el fill soldat cap a la frontera."

Mateu-lo a aquest pare!

"Ara, en aquesta segona campanya, és possible que hi hagi qui, mentre amb l'una mà torni el fill a casa (s'enten si és viu), amb l'altra colgui les gerres, ocultant la seva riquesa."

Aquest, o serà un senyor Esteve o... un Estevet.

"Plànyer la vida d'un fill per a una guerra colonial, més o menys discutible, és una mena de deserció. Plànyer una part de les pròpies rendes—sovint malversades en vicis o acumulades injustament—per a la tasca, pacífica i ennoblidora, de la renovació interior del país, seria una altra mena de deserció, molt més vergonyosa."

Això el A B C no ho diu pas més ben dit.

"Comença l'hora de constatar el patriotisme amb fets més que no amb paraules, amb sacrificis més que no amb escarafalls. D'ara endavant caldrà conèixer el patriotisme, no pels himnes que es cantin..." (Vol dir *La Canción del Soldado*) o no es deixin cantar... (i això *Els Segadors*), sinó per la ciutadana col·laboració a la tasca de l'Estat. I això perquè ara En Cambó és ministre.

"Allà on perseveri una major ocultació de riquesa allà serà on caldrà, no la sal, però sí la màxima rectitud dels polítics i de tota casta de funcionaris."

I Visca l'Espanya Gran, mentre el nacionalisme va de menys.

L'altra dia deia el actual governador civil de nostra ciutat que si la qüestió de les carns no s'arranjava es veuria obligat a dimitir irrevocablement, donant entenen que seria per culpa del nostre Ajuntament.

Aquesta nova, es veu que va emocionar de una manera enorme als regidors dels nostre Municipi, doncs el senyor Coll i Rodés, acompanyat d'En Vidal i Guardiola, perquè li fes de sereno (qui ho havia de dir!) cuitacorrents cap al Passeig de l'Adriana, disposats a sacrificar una badella, perquè fos més palpable l'acte de sumissió.

Nosaltres, que tan ens va com ens ve de que dimiteixi com no el actual governador, si que ens va que els regidors que nosaltres hem votat per nacionalistes, tinguin la pell tan prima.

Si realment tinguessin la consciència neta no farien aquests papers, que anirien molt bé en la *Plaza de la Cebá*.

Aquest número ha tingut de passar per la censura

Vaija, per fi ens havem tret aquell estaquirot del semalé que ens guardava la porta, ja està pagat i ens ha deixat tranquils. Però no ha sigut pas perquè els subscriptors de fóra haguessin fet cap cosa de l'altre mon, no; ens hem tingut de bescallar nosaltres, i ho diem perquè així és la veritat; a Barcelona, tot-hom va ajudar-hi, fins una valenta i ferma *estaveta* que viu en el pis de sobre el nostre pis, assabentada de ço que ens passava, ha estat vuit dies sense tirar pilota a l'olla i ens entregà els estalvis que així pogué fer. D'això sí que s'en pot dir patriotisme! Però de la majoria dels de fóra, ni que fossin sorts de naixement!

Tant costa enviar a la nostra Administració, ja sia amb segells de correus, per giro postal o per

recader, l'import de la vostra subscripció? Jo no dubto de que voleu pagar, això no; vos crec a tots molt entusiastes de L'ESTEVET i que esteu disposats a fer per ell tot ço que convingui a fi de que no's vegi atacat d'anèmia ermillerca—que, creieu-ho, és una malaltia de les pitjors—; ço que jo crec vos manca és decidir-vos, es ço que jo'n dic *desprendiment d'ermilla*.

L'ESTEVET cada dia va adquirint més grandesa—no vull dir d'Espanya, no—; vull dir que cada dia es fa més gran, que cada dia venen nous subscriptors, que es llegeix més, en fi, que segueix avant, però això ens porta més despeses i, fillets, tot-hom vol cobrar. Així és, que espero de tots que no'm fareu gastar més tinta i que enviareu tantes *peles* com pogueu procurant-nos, ensemps, nous subscriptors, subvencionas i majorment anuncis.

Quedem, doncs, amb que no fareu l'orni i que no's veurà precisat a burxar-vos més, el vostre company i amic

EL NOI DE SANS

N. d'A.—Degut a les moltes dificultats que tenim par a cobrar les subscripcions, tant de dins de Barcelona com de fora, preguem als nostres amics que tinguin a bé al donar-nos-en nota, ho fassin acompanyant llur import.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona: Trimestre, 1'25 pessetes.—Semestre, 2'50 pessetes.—Un any, 5 pessetes.
Catalunya i fora: Trimestre, 1'50 pessetes.—Semestre, 3 pessetes.—Un any, 6 pessetes.
Extranger: Trimestre, 2'50 pessetes.—Semestre, 5 pessetes.—Un any 10 pessetes.

Anuncis a voluntat del que pagui

La juventut nacionalista de Santa Coloma de Gramanet diumenge vinent celebrarà actes de propaganda catalanista en la qual pendran part elements del nacionalisme radical.

Hi ha a Catalunya un reconet que se'n diu Bellcaire d'Urgell, que en podríem dir la llantia d'amor a Catalunya. Mai s'apaga la seva llum de sincer fervor a la nostra causa catalana.

El 25 del passat Setembre s'hi feu un concert a càrrec del "Orfeó Balaguerí", a benefici de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, qual acte sigui un èxit artístic pels balaguerencs, i de bon profit per l'entitat del gran Folguera i Durèn.

També'l dia 2 del corrent, el mestre i publicista En Fermí Palau i Caselles hi donà, en nom de la Comissió Delegada de la A. P. de l'E. C. d'allà, una conferència, versant l'interessant tema *L'Escola a Catalunya*; diu que va està tan bé, sobre tot amb l'encís en que va alludir a l'actual guerra del Marroc. I qui no ho està de bé aprofitant aquest trucul...

Res, que tot això són coses fetes per l'Arqué...

Els *Estevets* de Balaguer ens han reptat perquè aquest setmanari encare no era soci de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Teniu raó, amics, no és bon caalà qui no ajuda a tant patriòtica entitat.

Nosaltres tot seguit hi hem enviat la nostra demanda perquè'ns admetin com a socis. I amb molt gust recomanem als nostres amics a que ens segueixin amb l'exemple

Atentament convidats pel Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, diumenge passat vam anar a son ostatge social per a sentir el concert que hi donava l'Orfeó de Sans.

El programa de cançons era escullit i interessant. El que ens va cridar més l'atenció va ésser: "Els Xiquets de Valls", Ah Jesucrist! (motet de Bach), això ens va agradar de debò, i "la Sardana de la Pàtria", que va fer esclatar un unànim entusiasme d'aplaudiments, estronant-la sobretot amb allò de:

*Fills de la terra catalana,
i cabant de fer el pes aquell final:
I si la Pàtria fos ofesa
el cercle estret farem llevors
fins que dins ell, amb sa vilesa,
s'hi ofeguin junts tots el traidors.*

Els cantaires de Sans van molt a l'hora, sobre tot amb aquell mestre tan jove com excellent, en Normand Solé.

Diumenge vinent tindrà lloc el tradicional Aplec de Sant Mus i del Roser de Rubí, el qual enguany és organitzat pel *Pomell* de Joventut rubinenc.

El programa, molt escullit, es compón d'actes religiosos que tindran lloc a Sant Mus, i audicions de sardanes par a contentar a la nostra gent jove.

També el Casal Nacionalista de Mataró ens ha convidat per aanr-hi el dia 6 del prop-vinent Novembre, per assistir en un acte dedicat al batlle de Cork.

Hi anirem i ja en parlarem amb més extensió el número vinent.

Com anem dient en números anteriors, la plana major de L'ESTEVET el dia 29 marxarà cap a Balaguer, per assistir en els actes commemoratius del setge de 1413, inici de la posta de sol de la grandesa de Catalunya.

El programa encara no està acordat d'una manera definitiva i per aquesta causa encara no el podem publicar avui, però, si fa o no fa, no variarà del que portem publicat.

Ço que podem assegurar d'una manera definitiva és que portaran a Balaguer la representació nostra els nostres bons amics Francesc Macià, Carrasco, Juvé, Hurtado, Crespi i altres que no volen que sigui dit.

Fins a la setmana vinent, que en parlarem amb forma de més festa major.

HAVENT DEIXAT LA DIRECCIO DEL NOSTRE SETMANARI EL SENYOR EN RAMON VILAPLANA ENS COMPLAUEN EN ASSABENTAR QUE SE N'HA FET CARREC EL Digne PATRICI EN FRANCESC MACIA I SENSEA.

CORRESPONDENCIA

Jordi Clar i Català.—Està ben escrit, però no te xispa. En quan ens diu de allò del folletó, envii 1,000 peles i ho estudiarem.

J. V. R.—(Mataró).—Anirà, voldriem que tingués a bé de donar-nos la seva adreça. Voldriem escriure-li.

S. F.—No'ns fa trèpa.

S. Barra.—L'un anirà, l'altre diu el senyor Genzor que tenim massa barra! Voldriem tenir la seva adreça per lletrar-nos. Envii, que ho fa molt bé.

Un Català Separatista.—El seu pseudonim no sabem si passaria i del que diu que parlem encare menys.

Administració de finques i assumptes judicials
PERE DE BAHY

Carrer de Sèneca, 21, 1.er — GRACIA

LA VALLESANA
GRAN FÀBRICA DE AIGUARDENTS I LICORS
CALDES DE MONTBUY
Productora de l'exquisit Anís Taronja i del llegítim Anís Santa Maria

GRANJA DEL LICEO
—DE—
JOAN ESTRAGUES
SUCCESSOR DE JOSEP TORRUELLA
ES SERVEIX A DOMICILI
Sant Pau, 5 Telefon 302 - A

20 CALL, FERRAN, 53 **FLOTATS** PLAÇA STA. ANNA, 27
PREUS BARATÍSSIMS EN

CAMISERIA : CORBATERIA : GENRES
DE PUNT : GUANTS : IMPERMEABLES : GUARDA - POLS, ETCETERA.

ATENES. A. G. Universitat, 24. — Barcelona